

[Bording.]

haabentlig inden der er gaaet alt for lang Tid — igen skaber Vilkaar for økonomisk Fremgang, er hævet over enhver Tvivl“.

Jeg tør nok sige, at jeg paa ingen Maade kan fælde en mere haard og knusende Dom over det Forslag, som her er fremsat af den højtærede Landbrugsminister, baseret paa Princippet solidarisk Ansvar, end disse Udvalgsmedlemmer, thi denne Udtalelse vil i Virkeligheden sige det samme som, at saa længe Krisen raser, er der ingen Mulighed for, at det solidariske Ansvar kan faa nogen Betydning. Det er det, der kort og godt udtrykkes i disse faa Linier. Hvis Loven først skal blive til Nytte, efter at Krisen er forbi, kan man i alt Fald ikke kalde den en Kriselov til Hjælp for de kriseramte.

De samme sagkyndige Udvalgsmedlemmer har ogsaa stillet Forslag om, at der til disse to Formaal skal bruges et Beløb af 50 Mill. Kr., hvilket altsaa vil sige, at det efter de sagkyndiges Skøn er nødvendigt at anvende et saa stort Beløb, hvis de to Opgaver overfor Landbruget skal løses. Men naar Ministeren fremsætter sine Lovforslag, idet han bygger dem paa de Principper, som ligger til Grund for Mindretalsindstillingen, og samtidig ganske roligt reducerer Beløbet til 16 Mill. Kr., skønt de sagkyndige har ment, at et Beløb paa 50 Mill. Kr. var nødvendigt, saa ligger heri en Erkendelse af, at han for sit Vedkommende slet ikke tror, at disse Forslag vil faa nogen Betydning.

Alligevel vil jeg ikke unnlade endnu en Gang at takke den højtærede Minister for Fremsættelsen af disse Lovforslag, fordi jeg, som sagt, mener, at de er en Begyndelse, og fordi jeg tror, at det ikke vil være muligt for Ministeren og de Partier, der eventuelt vil følge ham, vedvarende at modsætte sig de Ønsker, som er fremsat fra vor Side. Jeg tror nemlig, at Stemningen i Landbefolkningen bærer med, saaledes at det bliver nødvendigt for Ministeren at gaa videre i denne Retning. Jeg takker ham, navnlig fordi jeg betragter Lovforslagets Fremsættelse som en Erkendelse af, at det, det først og fremmest drejer sig om, er en Nedbringelse af Gældsbyrden.

Jeg har med Opmærksomhed baade hørt den højtærede Stats- og Landbrugsminister tale i Sommer og ogsaa læst hans mange Taler flere Gange, og selv om jeg aldrig har haft saa let ved at lære udenad, har jeg dog efterhaanden nemmet den Melodi, han har anslaaet i disse Taler, for den siger jo kun 3 Ting. For det første,

at naar der er Krise i Landbruget, er det, fordi Udgifterne er større end Indtægterne — og det ved jo enhver. For det andet, at for at komme ud af den Krise, maa Udgifterne bringes ned — hvad ogsaa enhver er klar over. Og for det tredje, siger den højtærede Landbrugsminister, maa Skatterne og Lønningerne nedbringes.

Det er den Melodi, Landbrugsministeren har kvædet gennem hele Sommeren, og han har gjort det paa den meget virkningsfulde Maade, som han nu kan det, idet han har sagt: Vi maa alle sammen respektere Parikronen, og derfor maa vi nedad med Priserne, saa Udgifterne og Indtægterne følges ad. Men alligevel vender Ministeren sig kun mod de to Poster: Skatter og Lønninger, og der er dog vel ingen, der vil paastaa, at de to Udgiftsposter er de eneste, Landbruget har. Der er 3 andre meget vigtige Udgiftsposter, som jeg gerne vil nævne. Der er for det første Indkøb af Raastoffer, hvis Priser vi jo ingen Indflydelse har paa, og som i Virkeligheden ogsaa har respekteret Parikronen, og dernæst er der Omsætningsavancen og Forrentningen.

Den sidste Tale, den højtærede Landbrugsminister har holdt, bibringer mig den Tro, at Ministeren nu er ved at komme ind paa, at det er den sidstnævnte Post, det er galt med, at til syvende og sidst Forrentningsspørgsmaalet er værre end Skatterne og Arbejdslønnen.

Angaaende Omsætningsavancen vil jeg gerne sige, at der jo er en meget betydelig Forskel mellem Producentpris og Forbrugerpris her i Landet, men der er maaske mange Aarsager hertil. Saa vidt jeg kan skønne, skyldes dette i høj Grad, at Virksomhederne er saa overkapitaliserede. Naar det er nødvendigt for Bankerne at tage 2—3 pCt. for at administrere vore Penge, ligger det formodentlig i, at de staar i Forbindelse med saa mange usolide Foretagender, som de har Penge til gode hos, og som ikke kan betale noget, hvoraf Følgen bliver, at de sunde Foretagender maa betale. Det samme Forhold gør sig ofte gældende indenfor Mellemlandhandelen, den har saa mange Penge udestaaende, som den ikke kan faa nogen Rente af, og derfor paalægger den den samlede Omsætning, og derigennem først og fremmest dem, der kan betale, saa store Byrder, at Omsætningsavancen slet ikke respekterer Parikronen, hvad Landboerne og Arbejderne har maattet gøre.

Jeg synes derfor, der var meget mere Grund til, at man vendte sig mod disse